

CSUPOR BÉLA

KÁLVÁRIÁK

Az egész azon a reggelen kezdődött.

Vagy lehet, hogy nem?

Hisz' annyi pontja van ennek a kurta földi létnek, amikor ha nem úgy történnek a dolgok, ahogy történtek, talán minden másképpen alakul. Afféle keresztutak ezek, ahol elfordul az ember élete, és általában ezekre gondolunk akkor is, amikor egy „mi lett volna, ha...” sóhaj szakad fel a mellünkből.

Például, mi lett volna, ha anyám nem apámhoz, hanem Fred Hersey-hez megy feleségül annak idején? Ki tudja! Mellesleg, talán jobb is így. A fickón évek múltán kitört az örület, egy napon kést ragadott, elnyiszálta az akkori felesége nyakát, majd magukra gyújtotta a házat. Csak a fiát sikerült élve kimenteni a lángok közül, de azt is úgy, hogy jobb lett volna neki, ha ott marad. Tisztára úgy néz ki a szerencsétlen, mint egy zombi. Hiszen tudják!... Látták már!

No de, hál' Istennek, anyám apámat választotta, így lettem én, Robert Butcher. Apám jó ember volt, bár kissé hirtelen természetű, mint a hentések általában. Ezzel magyarázható, hogy szabályosan kiütött – pont úgy, ahogy Elen Forster Ricardo DeStendot, azon az emlékezetes friscói meccsen, a harmadik menet elején. Szóval apám leütött, miután tizennyolc évesen elé álltam, és közöltem vele a jövőmre vonatkozó elképzeléseimet.

Igaza volt.

Egész életében azzal a tudattal gürcölt, hogy majd én leszek az, aki felváltja a pult mögött. Hányszor cipelt végig kölyökkoromban a felaggatott *fél disznók* között, folyton ugyanazt ismételve: „Ez mind a tied lesz egyszer, fiam. Egy kész aranybánya. Se hitel, se jelzálog nem terheli. Ha ügyes leszel, meg tudsz majd élni belőle.”

Csak hogy én nem akartam az egész életemet egy isten háta mögötti porfészekben leélni, és úgy keresni a kenyeremet, hogy mócsingdarabokat lopok a hús mellé a zsír-papírba. Fizikus akartam lenni.

Az lettem, de az életem nem egészen úgy alakult, ahogy elterveztem.

Addig minden rendben ment, amíg el nem vettem feleségül Judot. Ragyogó eredménnyel sikerült befejeznem a tanulmányaimat, és szinte a diplomámmal együtt kaptam egy tanársegédi állást a Sir Herold Princeton alapítványi egyetemen, ami nagyon nagy szó volt ám! Rá is szolgáltam a bizalomra. Mindenki nagyon meg volt elégedve velem, és igen tekintélyes emberek fényes karriert jósoltak nekem. Talán így is lett volna, csak hogy jött Mabel, az egyik legvagyonosabb kuratóriumi tag aggszűz leánya, és úgy döntött, én leszek az, aki feleségül fogja venni. Az apja kilátásba is

helyezte, ha a frigy megtörténik, a mesés hozomány mellé megkapom az egyetem rektori székét is.

Csak hogy én akkor már ismertem Judot, igaz, még csak az első titkon váltott pillantásoknál és a „véletlenül” egymás mellett elköltött ebédeknél tartottunk, de azt már akkor tudtam, nála jobb feleséget keresve sem találnék magamnak. (Mabel milliói persze csiklandozták a fantáziámat, de elég volt egy pillantást vetnem rá, hogy lehűtsem magam.) Harminchat éves volt, és addig még egyetlen férfi sem próbálta meg elcsábítani. Képzeltetik, hogy nézett ki! Na, meg a fenébe is... Engem nem lehet megvásárolni.

Mabel-t azonban nem lehetett egykönnyen lerázni. Állandóan utánam koslatott, nem volt tőle egy nyugodt percem sem, s a kollégáim előtt máris úgy beszélt rólam, mintha a személyes tulajdona lennék.

Közben Juddal, aki laboroslány volt a tanszékünkön, egyre szebben alakultak a dolgok. Egy nap azon kaptuk magunkat, hogy kéz a kézben sétálgatunk az utcán. Összeházasodtunk, és beköltöztünk kicsinyke albérleti szobámba. Minden vagyónk egy nyirkorgó vaságy és egy öreg, szúrágta szekrény volt, de nagyon jól megvoltunk. Bízunk benne, jobbra fordul a sorsunk, ha megkapom az ígért docensi kinevezést a tanszéken.

Nem kaptam meg.

Mabel – s persze az apja – kegyetlen bosszút állt rajtam, amiért nem őt vettem feleségül. Szinte megfagyott körülöttem a levegő. Nem bíztak rám többé egyetlen komolyabb munkát sem, és finoman közölték velem, hogy nem is fognak.

Persze, otthagyhattam volna az egész rohadt bagázst, de Jud éppen várandós volt Kiddel, és nagy szükségünk volt a pénzre. Borzalmas volt minden reggel abban a penészes, dohos szobában ébredni tudva azt, hogy nem vár semmi, csak újra ugyanaz ismétlődik, ami addig is mindennap; a reménytelenség, s hogy ezen kívül nem történik semmi... És a félelem, hogy egyszer elhiszi az ember, hogy ez már így is marad mindörökre.

Így telt el egy év, Kid lassan felcseperedett, mígnem jött az a reggel... Amely után minden más lett.

● Piszkosul erős fejfájásra ébredtem. Egy-egy erősebb lüktetésnél szinte belesajdult az egész testem. Tétován tapogatózni kezdtem magam mellett az ágyban, de Jud meleg testét nem találtam sehhol.

„Biztosan már felébredt” – gondoltam, de az is furcsa volt, hogy Kid szapora suszogását sem hallottam, pedig ott aludt az ágy végénél a gyerekágyban.

Nem aludt ott. Sehhol sem volt, mint ahogy Judot sem találtam.

Nem otthon voltam.

Baldachinos ágyban feküdtem, egy csicsásan berendezett szoba kellős közepén. Eleinte azt hittem, álom az egész, de nem volt az. Fogalmam sem volt róla, hova kerültem.

Kikászálódtam az ágyból, és a ruháim után néztem. Nem találtam őket, csak egy díszes kimonót, egy chippendale szék támlájára terítve. Magamra kanyarítottam hát, mert mégsem akartam pucéran lófrálni egy vadidegen házban, és elindultam, hogy a végére járjak a dolgoknak.

A többi szoba sem volt kevésbé puccos, mint ahol felébredtem. Itt egy hófehér zongora, amott egy viktoriánus korabeli szekrényke, megint másutt egy valódi lovagi páncél strázsált egy sarokban.

– Hé! – kiáltottam el magam néha-néha bátortalanul. – Van itt valaki?

Sehol egy teremtet lélek! Fogalmam sincs, hányadik szobában járhattam már, amikor erőt vett rajtam a csüggedés. Összeroppantam. Kezdtém komolyan gondolkodni azon a tényen, hogy bediliztem, de a józan eszem szerencsére ezúttal is felülkekedett. Arra gondoltam, kell, hogy legyen valami ésszerű magyarázat a dologra.

Először is leültem, és igyekeztem visszagondolni az előző napra. Megdöbbenően nehezen, de végül mégis sikerült.

Egész nap a laborban dolgoztam; a szokásos kulimunka, mint általában. Ötperces időtartamokra be kellett indítanom a kvantumdeffektort, és az adatokat bevezetni a kísérleti jegyzőkönyvbe. Még késő este is azon dolgoztam, be akartam aznap fejezni. Aztán elaludhattam, mert amikor magamhoz tértem, hajnali két óra is elmúlt már. A gép elég hosszú ideig maradhatott bekapcsolva, mert veszettül zúgott, és úgy búzlott, mint egy juhodály. Láttam, jobb, ha befejezem aznapra. Kikapcsoltam, hívtam egy taxit, és...

A többi már nem jutott az eszembe, akárhogy is törtem a fejemet.

Felálltam, és odaléptem a számtalan ablakok egyikéhez. Szinte letaglózott a látvány.

Egy emeleti ablakból néztem le egy gyönyörű parkra, amelyben formásan nyírt díszcserjék között gyöngy kavicsos felszórta ösvények tekeregtek. Amott a távolban, a dombok között megvillant a tenger egy tintakék darabkája. Kinyitottam az ablakot, és kihajolva megnéztem magát az épületet is. Egy kastély volt! Egy barokk kastély első emeleti ablakából néztem egy olyan tájat, amiről semmit sem tudtam, csak azt, hogy soha nem jártam még ott azelőtt. Kezdtém kényelmetlenül érezni magam a kimonóban.

Hirtelen fojtott motordübörgés és kavicsot turo gumik zaja ütötte meg a fületem. Egy tűzpiros 911-es Carrera kanyarodott a kastély bejárata elé. Egy igazi Porsche! Egy pasas ugrott ki belőle, s hanyagul bevágva az ajtót, eltűnt valahol alattam az épületben.

– Hé! – kiáltottam utána, de csak egy ajtócsapódás volt a válasz. Nekivágtam újra a szobák labirintusának. Találomra téptem fel az ajtókat, mígnem egyszer csak egy hatalmas előcsarnok galériájára estem ki. A férfi ott állt lenn, s jobbra-balra tekintgetve foglalatoskodott valamivel egy kicsinyke asztalnál.

– Jó napot! – szóltam le félszegen, mire úgy megperdült, mint akibe villám csapott. Aztán csak állt, és bámult rám kigúvadt szemekkel.

– Jó napot! – mondtam újra, és lesiettem a lépcsőn. Végig úgy nézett, mint aki kísértetet lát, s közben lázasan dugdosott valamit a háta mögött.

– Ide figyeljen – próbáltam kezdeni a magyarázkodást, de hirtelen elfehéredett, és térdre esve rimánkodni kezdett:

– Ne bántson! Kérem, ne bántson, uram! Én csak...

– Ne, kérem! – nyeltem nagyot. – Kérem ne féljen tőlem! Tudom, hogy a látszat ellenem szól, de higgye el, nem vagyok betörő vagy gyilkos!

A férfi azonban tovább rimánkodott:

– Nem tudtam, hogy itt van uram, és én... szóval én csak egy cigarettát akartam venni, semmi... semmi mást.

– Nézze! – kezdtem újra. – Mindent meg fogok magyarázni, de előtte szeretném megkapni a ruháimat.

A férfi arca hirtelen felragyogott:

– Hogyne, uram – pattant és szolgálatkészen az egyik ajtóra mutatott. – Reggel az első dolgom volt kikészíteni őket. Kövessen, kérem!

Nem a ruháimat adta ide. Az elnyűtt póló és a kopott farmer helyett egy szürke, halszállkás öltönyt mutatott.

– Ezek nem az én ruháim! – mordultam fel kissé idegesen, mert már nagyon untam az egészet.

– Pedig ezt az összeállítást ön hagyta meg tegnap – mondta fontoskodva, mire végképp felforrnt bennem atyám könnyen lobot vető vére.

– Na, ide figyeljen! – kaptam el a nyakát. – Nem tudom, ki szórakozik itt velem, és azt sem, hogy miért, de most már kezdem nagyon unni.

– Kérem, ne bántson! – szűkölte. – Azonnal kicserélem a ruháit. Melyiket parancsolja, hogy kikészítsem?

– Egyiket se. Helyette inkább szeretném végre megtudni, hol a fészkes fenében vagyok! Gyerünk! Beszélj, mert kitaposom a beledet!

– Hát hol lenne, uram? – vinnyogta rémülten. – Otthon.

– Otthon? – képedtem el, majd keményen megráztam: – Szórakozol velem, te bitang?

– Jaj, dehogyis! – húzta be a nyakát rémülten. – Dehogy mernék én szórakozni a rektor úrral!

– Mi?? – bődultem fel a szó hallatán. – Mi vagyok én?

– Én... én – kezdett volna magyarázkodni, mire lekentem neki egy újabb nyaklevest:

– Halljam! Minek szólítottál az előbb?

– Rektor – vágta ki gyorsan. – Rektor úrnak.

– Miért, te akasztófáraló?

Látszott rajta, nemigen érti a kérdést.

– Miért? – üvöltöttem rá és megráztam újra emberesen.

– Hát azért – fakadt sírva –, mert ön a Princeton Egyetem rektora. Hát nem tudja, uram? Mindig így kell önt szólítani. A múlt héten pont azért pofozott meg, mert csak uramnak szólítottam. Nem értem én ezt, uram!

Összeomlott. Már éppen készültem, hogy adom neki az előző pofon párfját, de láttam rajta, hogy nem hazudik.

– Jól van – vágtam bele egy székbe némi gondolkodás után, hogy csak úgy nyekkent. – Most pedig hallani akarok mindent!

– Szóval az úgy volt, uram – kezdett bele kapkodva –, hogy éppen elfogyott a cigarettám, és gondoltam, veszek az önéből...

– Ez engem nem érdekel, te barom – legyintettem nyakon türelmetlenségemben –, hanem az, hogy kié ez a kastély, és mit keresek én itt.

Ekkor végre beszélni kezdett.

Sok mindent megtudtam.

A kastély az enyém volt, illetve a feleségemé. Tartozott hozzá egy több száz hektáros birtok, ami a tengerparton terült el. Keresnem nem kellett semmit, ugyanis minden az enyém volt. Meg a feleségemé. Ez sok mindent megmagyarázott, de még így sem értettem kristálytisztán a dolgot.

Hirtelen felmerült bennem egy váratlanul elhunyt, mindeddig ismeretlen és dúsgazdag nagybácsi öröksége éppúgy, mint egy lottónyeremény, a szaftosabb fajtából. Ez mindent megmagyarázott volna.

– Lehet – gondoltam –, hogy mindez csak tegnap történt, és Jud mind megvette ezeket a dolgokat, így akarván meglepetést szerezni nekem. Sikerült. Csak azt a rektorságot nem tudtam hova tenni.

– Jól van – bólítottam végül. – Hol van Jud?

– Ki, uram? – nézett rám a komornyik – mert az volt ez a szánalmas kis fajankó, az én komornyikom, mint megtudtam – értetlenkedve.

– A feleségem, te idióta – vesztettem el újra a türelmemet. Szegény rémülten behúzta a nyakát, tekintete vadul cikázott ide-oda, mígnem egyszer csak megállapodott a hátam mögött.

– Épp itt jön, uram – intett oda nem kis megkönnyebbüléssel, és hirtelen felcsapott egy gyanús ismerősnek tűnő hang:

– Robert, kérlek! Megmondanád, miért nem jöttél haza időben az este? Jefferson doktor és a neje órákat várt rád. Remélem, tisztában vagy vele, mekkora tapintatlanság volt ez a részéről?

Megpördültem.

Aztán a világ pördült meg velem.

Mabel állt előttem.

Összegezve:

Egy másik idősíkba kerültem, abba, amelyikben Mabel-t vettem el feleségül. A defektor mellett történhetett valami velem, amíg aludtam. Talán begerjedt, és valami ismeretlen jelenséget produkált az idővel, a térrel, és még ki tudja mi mindennel. Végeztem számításokat, de nem sikerült rájönnöm semmilyen tudományos magyarázatra.

No, meg nem is nagyon volt rá időm. Egyszeriben nagyon sok dolgom akadt. Száguldozni kellett a Porschéval, hajózni kellett a jachtommal – mert hogy az is volt ám! –, és szórni kellett azt a töméntelen sok pénzt. Muszáj volt.

Egyrészt azért, mert lehetett.

Másrészt, minél kevesebb időt akartam otthon tölteni, és így nem kellett magamat kitenni annak a veszélynek, hogy teljesíteni kell házastársi kötelezettségeimet Mabel-lel szemben. (Amihez semmi kedvem sem volt!)

Egyszer mégis elkapott a ronda boszorkánya, szabályosan lefogott, és meg akart erőszakolni, mire én bevágtam az egyik sarokba, visszaküldtem oda, ahonnan előbújt. Akkor költöztem át a kastély másik szárnyába.

Harmadszor pedig... Nos, harmadszor azért, mert nem akartam arra gondolni, hogy Judot és Kidet soha többé nem láthatom. Pedig nagyon sok éjjel riadtam fel arra, hogy beleőrülök a hiányukba. Sajnos, nem volt mit tennem, el kellett fogadnom, hogy ők egyszerűen nem léteznek abban a világban.

Azért néha mégis utánaeredtem az utcán egy-egy ismerősnek tűnő gyermek-, vagy nőalaknak, általában teljesen hiába, mígnem...

...mígnem egy napon végre megpillantottam.

Ott ment előttem az egyetem folyosóján, összetéveszthetetlenül sajátosan ringó csipővel, ismerős ívű bokákkal, ezerszer felidézett alakkal. Egyszerűen nem lehetett más.

– Jud! – vettem utána magamat. Megfordult. Ő volt az, Jud.

Odaléptem hozzá, és mit sem törődve a folyosón lebzselő hallgatók és tanárok vizsla pillantásaival, szájon csókoltam.

– De uram! – hebegte rémülten, és elhúzódott tőlem.

– Jud! – simítottam meg az arcát. – De jó, hogy újra látlak!

– Rektor úr...! – csattant fel, mire én megragadtam a karját, és húzni kezdtem az irodám felé.

Odabenn leültettem egy székre, elétérdeltem, átkaroltam a lábait, és mesélni kezdtem. Amíg beszéltem, nagyon megváltozott az arca. A kezdeti döbbenet elmúlt, és felváltotta egy olyan tekintet, amitől a hideg futkározott a hátamon.

– Emlékszel? – kérdeztem a végére érve.

– Nem – mondta hidegen, aztán felállt. – Elmehetek, uram?

Miután kilépett az ajtón, még órákig kuporogtam a szőnyegen, némán magam elé bámulva. Végül felálltam és kiszóltam a titkárnőmnek:

– Szükségem van egy munkatársunk személyi anyagára. Keresse elő, és hozza be nekem!

Jócskán besötétedett, mire felálltam Jud dossziéja mellől. Férjnél volt, mindketten az egyetemen dolgoztak. A férfi docens a fizikai tanszéken, Jud ugyanott laboros. Gyerekük is volt, egy tízéves kislány.

Elhatároztam, hogy nem zaklatom többé. Nem az a Jud volt, akihez nekem bármilyen közöm is lehetett volna. Az én Jud-om egy másik világban volt, egy olyanban, ahová még csak reményem sem volt elérni.

De másnap megint összefutottunk a folyosón.

Harmadnap is.

Rá egy hétre lefeküdt velem.

Egy ócska motelben vettünk ki szobát, áporodott bűzével, nedves falaival, nyirkos vaságyával arra a másik életbeli szobára emlékeztetett, boldogságom feneketlen kútfőjére.

Jud hideg volt, mint a jég. Csak feküdt alattam, és mindvégig a plafont bámulta. Még arra sem volt hajlandó, hogy *így* csinálja, pedig azt épp', hogy ő találta ki a nászéjszakánkon. Aztán csak feküdtünk szótlanul az ágy két széléhez húzódva, és nekem az járt a fejemben, hogy férfi és nő, ember és ember talán még soha nem volt annyira távol egymástól, mint mi voltunk akkor.

– Rektor úr! – törte meg a csendet halk szóval.

– Hagyd már ezt a „rektorurazást”! – csattantam rá. Felültem és megragadtam a vállait.

– Nem igaz, hogy nem emlékszel. Ha rám nem is, de Kidre mindenképpen emlékezned kell. A fiad volt, a gyermeked. Várj csak! – élénkültem fel. – Ez biztosan az eszedbe fog jutni... Akkor történt, amikor járni tanult. Elesett, és beverte a fejét a szekrény élébe. Újjnyi vastagon kirepedt a homloka. Csak úgy dőlt belőle a vér. Az ölünkben cipelve rohantunk vele keresztül a városon, és mind a hárman végigbőgtük az utat egészen a kórházig. Emlékezz! – ráztam meg. – Emlékezz, a szentségedet!

Nem szólt semmit, csak a tekintete villogott vészjóslóan a félhomályban.

– Nem tudom, miről beszélsz – szólalt meg végül –, de mindegy is az most. Mit akarsz azok után, amit tettél velem? Meguntad Mabel-t, s most újra én kellek? Mi jön most? Újra a nagy szöveg, mint annak idején, hogy mi ketten, és semmi más? Amikor megházasodtál, azt hittem, belehalok. De most már jól vagyok. Megértettem, hogy nem vagy más, csak egy ócska kis féreg, akit megszedítettek Mabel milliói.

Kiugrott mellőlem az ágyból, és öltözködni kezdett.

– Ha ennyire utálsz – kérdeztem –, miért feküdtél le velem újra?

– A férjem miatt. Ugyanolyan szerencsétlen, mint te voltál még tanársegéd korodban. Segíts rajta! Ha megteszed, többször is eljövök ide veled.

– Rendben – mondtam hidegen. Szinte ordított belőlem, hogy nem én voltam, és...
...de hát, hogy a fenébe lehetett volna azt elmagyarázni?!

Esztelen ivászatba kezdtem. Bejártam a város összes klubját, éttermét, kocsmáját és zugkimérését, mígnem a tizedik nap reggelén egy pohár méregerős grog és a felkelő

Nap első sugarai késszé érlelték bennem az elhatározást. Felcihelődtem, és bementem az egyetemre. Első dolgom volt magamhoz kéretni a személyzeti osztály vezetőjét, majd miután vele végeztem, lementem a fizikai laborba. Mind a ketten ott voltak.

– Eredj ki! – intettem Judnak, mire kérdően a férjére nézett.

– Menj! – bölintott az, majd miután az ajtó bezárult a felesége mögött, nekem rontott:

– Lefeküdt a feleséggel – ordította magából kikelve.

– Ez a magáé – válasz helyett ledobtam elé a kezemben tartott papírt az asztalra.

– Azt hiszi, megvásárolhatja a becsületemet egy fizetésemeléssel? – szaladt az arcába a vér, miután rápillantott.

– Mit szól a tanszékvezetői kinevezéséhez? – kérdeztem flegmán.

Ez már sok volt neki. Miszlikbe tépte a papírt, és nekem jött.

– Dugja fel magának!

– Csigavér! – igyekeztem leinteni, de nem nyughatott. Erre elkaptam a grabancát, felemeltem.

– Ha nagyon akarod, öreg, én szívesen szétkenem az orrod a homlokodon. De nem azért jöttem ide, hogy verekedjek – mondtam.

Megpróbáltam nyugodt maradni.

– Hát akkor mi a fészkes fenét akar? – lihegte.

– Beszélünk kell. Hallgasson végig!

Beszélni kezdtem. Lassan lehiggadt, s egyre inkább felülkerekedett benne a tudós. A végén már annyira lázba jött, hogy papírt kapott elő, és lázasan képleteket kezdett firkálgatni.

– Hát persze – motyogta közben izgatottan. – A részecskesebesség... és a terek pulzálása, ha minden negyedik másodpercben hatványozódik... Mit is mondott, meddig volt bekapcsolva a deffektor? – fordult hirtelen hozzám.

– Nem tudom – sóhajtottam fel –, de nem lehetne inkább az én ügyemmel foglalkozni? Az akadémiai székfoglalóját később is ráérne megírni. Mikorra tud összeépíteni egy deffektort?

– Nem kell építeni – intett hanyagul, miközben vadul rendezgette az ismeretleneket egy oldalnyira rúgó egyenletben. – Van egy odaát a régi szárnyban, csak már régóta nem használjuk.

– Akkor mire várunk? Indulás!

– Mindjárt – intett –, csak előbb rendezem ezt az egyenletet.

Megértettem, mint egyik szakmabeli a másikat. Úgy döntöttem, adok neki még tíz percet. Pedig már alig vártam, hogy újra visszakerüljek Judhoz... az én Judomhoz.

– Nem tudna egy kicsit sietni? – kérdeztem, amikor már a tizedik ív papirost gyűrte össze eszelős tekintettel.

– Mit sürget itt engem? – csattant fel. – Menjen, és keresse meg maga, ha annyira sürgős!

A hálátlanja! ...és én még elnéző voltam vele! Odaléptem hozzá, és egyszerűen felnyaláboltam.

– Hé! – méltatlankodott hangosan. – Tegyen le! Azonnal tegyen le, nem hallja?

Ügyet sem vettem rá. A hapsival a vállamon komótosan átsétáltam a régi szárnyba. A folyosókon rémült arcú emberek húzódtak félre az utamból.

A deffektor elég rég ott porosodhatott már. Alig tudtuk előbányászni a sok limlom

meg kacat alól, ami rágyúlt az évek során. Szerencsére üzemképes volt. Gyakorlott kézzel beállítottam az értékeket. A férfi téblábolt egy ideig mögöttem, aztán megfordult, és elindult kifelé.

– Hé!... – szóltam utána. – Aztán látogasson meg, ha az én síkomban jár!

– Remélem, most látom utoljára! – mondta mogorván, és köszönés nélkül otthagytott.

Nem nagyon törődtem vele. Szinte szétvetett az izgalom, hogy nemsokára újra láthatom Judot. Bekapcsoltam a gépet, aztán vártam...

● A hentes itt hirtelen elhallgatott. Dühösen lesújtott a borotvaéles bárdal egy combdarabra, a levált részt rásöpörte egy zsírpapírra, majd az egészet ügyesen a mérleg serpenyőjére lódította.

– Negyvenhét deka – olvasta le a skálát, majd összegöngyölte a papírt, és a füle mellől előkapott ceruzacsonkkal ráfirkantotta az árát.

A húsért sorban álló emberek türelmesen várakoztak. Ezerszer hallották már ezt a történetet városkájuk hentesének szájából. Azóta mesélgeti, mióta meghalt az apja.

– Megviselte – mondogatták egymás között. – Annyira szerette az apját, hogy még az egyetemről is kiiratkozott, csakhogy teljesítse az öreg akaratát. Pedig nagyon jól tanult ott, az egyetemen. Fizikus vagy mi akart lenni.

A városka lakói szerették az előző hentest, de a fiát is hamar megkedvelték. Elnézték neki az olyan apróságokat, hogy folyton értelmetlen dolgokkal szédíti a sorban álló vásárlókat. (Egyes rossz nyelvek szerint csak azért beszél folyton, hogy elterelje az emberek figyelmét, és így minél több mócsingot tudjon a zsírpapírra csempészni...)

– Kicsit bolond – mondogatták –, de melyikünknek nincs valami hibája? Van mindig friss hús, ez a lényeg. Beszélni meg hadd beszéljen szegény, nem árt vele senkinek.

Azért sem orroltak meg, hogy ezúttal Robert Butcher nem fejezte be a történetet. Tudták már kívülről, mi a vége. Az, hogy ő bármikor építhetne magának egy deffektort. Tudja, hogyan kell... de minek?

Abba az idősíkba, ahol Jud és Kid van, soha nem juthat vissza. A jelenség csak előre működik, visszafelé sohasem.

– Olyan ez – szokta magyarázni, hogy az emberek is megértsék –, mint amikor én szétbontok egy disznót. Aztán már nincs ember, aki össze tudná rakni. Nahát, így van ez valahogy ezekkel az idősíkokkal is. Ha egyszer elhagysz egyet, soha többé nem kerülhetsz vissza bele. Azt meg éppen nem tudhatja az ember, milyenbe kerül.

– Mert tegyük fel – szokta befejezésül szúrós tekintetét végighordozni alkalmi hallgatóságán –, tegyük fel, hogy anyám nem apámhoz, hanem Fred Herseyhez ment volna feleségül. Akkor ugyebár, én most Hersey fia lennék. Mi lenne akkor, kérdezem én?

Még sohasem válaszolt neki senki erre a kérdésre. Ilyenkor az emberek sokatmondóan bólintottak, és mindegyikük előtt felsejlett a Hersey fiú iszonyatosan összeégett szörnyetegarca.